

описваха голѣми кржгове надъ езерото, като се взираха, не ще ли се мѣрне нѣкжде риба, при този викъ бързо се спуснаха къмъ гнѣздото. Като отплуваха къмъ срѣдата на езерото, азъ видѣхъ, че тѣ се въртѣха надъ гнѣздото и крещяха силно и сърдито. Ето, тѣ започнаха да махатъ крилетѣ си на нѣкакво животно — навѣрно поръ, — което се катери по дървото. Азъ побързахъ да излѣза на брѣга, за да видя, какво се е случило, но преди да стигна, хищникътъ бѣше вече пропжденъ. Чувахъ само крясъцитѣ на сойката, които все повече се отдалечаваха въ гората — тя навѣрно гонѣше нахалника, като съобщаваше по такъвъ начинъ на риболовитѣ кжде се намира той. Другата сойка седѣше на гнѣздото си, разперила криле надъ своитѣ малки, които бѣха запазени и отъ разтворенитѣ отгоре голѣми крила на риболова. Ето, най-после, мжжката сойка се върна назадъ, ядосана, съвсемъ прегракнала отъ крясъцитѣ, като на свой езикъ даваше да се разбере, че тя е проследила хищника до самото му скривалище и че и за напредъ ще го дебне да не направи нѣкоя пакостъ.

Прехвъркваше ли наблизо хищникъ, започваше ли кукумявка надвечеръ да търси ловъ наоколо, сойката веднага вдигаше тревога и риболовитѣ тогчасъ се издигаха надъ езерото, готови да се нахвърлятъ на нападателя. Разбира се, сойката въ тѣзи случаи се грижеше повече за своитѣ пилета, и азъ не мога да кажа, доколко тя мислѣше въ това време за риболовитѣ.

Азъ забелязахъ една любопитна привичка на риболовитѣ. Когато поличеше, че времето ще се промѣни, или когато и тѣ и децата имъ биваха съвсемъ сити, риболовътъ се издигаше на страшна,